

“HOCA”

Nureddin Yıldız'ın 06.09.2009 tarihli (79.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammed ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

ALLAH (c.c.) yarattığı kulları kendisine ibadet etsin, dünya hayatını O'nun istediği gibi yaşasınlar diye murat etti. Bunu insanların beyinlerine, kalplerine ilham ederek değil de gözlerinin önüne örnek koyarak yapmak istedi. Bu nedenle de peygamberler gönderdi.

Peygamberler, insanların gözleriyle görmelerini istediği örneğin adıdır. ALLAH (c.c.) dileseydi her insanın kalbine, beynine nasıl yaşayacağını ilham ederdi. Yemek yemeyi insanların kendilerinin keşfettikleri gibi. Yürümeyi bebeklerin kendi kendine öğrendikleri gibi namazı da öğrenebilirlerdi. Böyle murat edebilirdi ALLAH Teâlâ.

Asıl gayesi ALLAH'ın kulluk, kulların kendisine ibadet etmelerini sağlamak olduğu için böyle ayrıntılara gitmeden bütün insanlar için en büyük nimetlerden ve lütuflardan birisi olan peygamberlerini gönderdi ALLAH (c.c.). Böylece insanlar kıyamet gününde "nasıl kulluk yapabildik ki!" gibi bir özür beyanı hakkını kaybetmiş oldular.

Sevgili peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bu insanlara sunulmuş örnek kul kalıbının bildiğimiz gibi sonuncusudur. Ve kıyamete kadar geçerli olan örnektir. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz insanların arasında bulunduğu yirmi üç yıllık peygamberlik döneminde tam bir örnek oldu. Bu ayrıntıları biliriz.

Ona ilk iman edenler de çok başarılı bir şekilde o örneği taklit ettiler. Onun kopyaları oldular. ALLAH (c.c.) onlardan da razı olsun. Ve sadece kendileri peygamber aleyhisselam da gördüğü kulluğu taklit edip kopyalamakla kalmadılar, bir sonraki nesle de gördüklerini çok başarılı bir şekilde anlattılar. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin uykusundan yemesine, içmesine, yürümesine, konuşmasına, gülmesine, sakalına, bıyığına, kaşına, gözüne varıncaya kadar, namaza, oruca, hacca, kendisine inen Kur'an'a varıncaya kadar ne varsa onda yirmi üç yılda ne gördülerse, onu bir sonraki kuşağa çok başarılı bir şekilde anlattılar, öğrettiler.

Bu başarının en büyük belgesi tek bir harfine bile dokunulmadan bize ulaşmış olan Kur'an'ı-Kerim'dir. Elllerinde hiçbir teknik imkân, hatta bir sayfa kâğıt bile bulunmayan bir dönemde Kur'an'ı Kerim'i indirdiği tazelikle bir sonraki nesle, onlar da bir sonraki nesle kavuşturdular. Bugün eğer elimizde bizim herhangi bir harfinden şüphe etmediğimiz, fazlası ve eksikliği bulunmayan bir Kur'an var ve bununla iftihar ediyor, bunu ramazanda, kurbanda vesairede Kâbe'de, İstanbul'da, köyde, kentte her yerde zevkle ve ahireti umarak okuyorsak, bu en başta Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem kendisine inen Kur'an'ı çok başarılı bir şekilde insanlara sunmasındaki hikmettir. Bir de onu görüp, onun ağzında çıkan Kur'an'ı eksiksiz bir şekilde diğer nesle taşıyan Ashabı Kiramın başarısıdır. ALLAH (c.c.) hepsinden razı olsun.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem yirmi üç yıllık dönem zarfında tam anlamıyla bir öğretmendi kardeşler. Öğretti. Ama eğiterek öğretti. Namazı öğretti, namaz eğitimi de verdi.

Bir şeyi öğretmek başka, onun üzerine eğitim yapmak daha başka bir şey. Bir çocuğun veya yaşlının namazın farzlarını, sünnetlerini öğrenmesi bilemedin iki saat tutar. Rükû yapmayı öğrenmek

için bir dakika yeterlidir. Şu şekilde eğildin mi rükûdur bu. Sübhanallah dedin mi rükû bitti. Ama beli bükme eğitimidir. Ve bu güç ister, başarı ister. Beli bükme başka, rükû yapmak için, rükû yapmayı öğretmek başka.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz çok iyi bir öğretmen, çok iyi bir eğitmeni sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşler,

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz kıyamet gününe kadar kalacak bir örnektir dedik. Peki, yirmi üç sene sonra vefat etti. Kıyamete kadar insanlar kimi örnek görüp te ALLAH'a kulluk yapmayı idrak edecekler ve onu taklit ederek yapacaklardı?

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mihrabında namazı vardı. Meydanında cihadı vardı. Müslümanlar sadece o dönemde yaşayan onu meydanlarda elinde kılıçla görenlerden ibaret değil ki. Sadece onun arkasında saf tutup Mescidi Nebi'de namaz kılanlardan ibaret değil ki Müslümanlar. Müslümanlar kıyamete kadar gelecekler ve hepsi namaz kılması gerekecek. Hepsini meydanlara çıkıp cihat etmesi gerekecek. Hepsinin aile yuvasını ALLAH'ın razı olacağı şekilde kurması gerekecek.

Sırf Medine'dekiler, yirmi üç yıllık dönemde yaşayanlar ALLAH'ın lütfuyla peygamber aleyhisselamı canlı olarak gördüler. Hadi diyelim ondan sonraki nesiller de bir sonraki nesil de onu görenleri gördü. Onlar da görmüş sayılsın. Sonraki nesiller, on asır sonra gelen, yirmi asır sonra gelen, üç bininci yılda gelenler ne yapacaklar? Onlar kime bakıp taklit edecekler?

İşte kardeşler Peygamber aleyhisselam efendimizin mihraptaki tavrını, sokakta yürürken ki tavrını, öğretmenliğini, eğitmenliğini yansıtan kimseler Peygamberin varisleridirler. Ne demek varisleridirler? Nasıl Ebubekir radiyallahu anh Muhammed aleyhisselama bakarak ALLAH'ın nasıl bir kulu olması gerektiğini öğrendi. Ebubekir'den iki yüz elli sene sonra, bin beş yüz sene sonra gelecek olanlar da Resulullah'ın aleyhissalatü vesselam mihrabında durana bakıp, ALLAH'ın nasıl bir kul olmasını istediğini ondan öğrenecekler.

Bunun anlamı şudur: Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mihrabında namaz kıldıran imam, hoca, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Kur'an'ını eline alıp onu çocuğa öğreten Kur'an hocası, kürsülerde oturup insanlara "ALLAH (c.c.) diyor ki, peygamber diyor ki" diye vaz edenler, insanları İslam'a davet etmek için eline kalem alıp yazı yazanlar, namazın önemini, orucun önemini, haccın yapılışını tarif etmek için diliyle konuşanlar, eliyle, kalemiyle yazı yazanlar, yürüyerek örnek olanlar Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin vekili durumundadırlar.

Hangi açıdan vekili durumundadırlar? Peygamber aleyhisselamın icraatını insanlara yansıtmadaki veli durumundadırlar. Evet, onlarda bir enerji yok. Onlar ay gibi güneşten aldığı ışığı yansıtarak geceyi aydınlatacaklar. Ama Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem kendisi ışık kaynağı idi.

Burada kardeşler, karşımıza çok önemli bir mesele veya çok önemli bir nokta çıkıyor. O da nedir? Camilerimizde namaz kıldıran hocalar, çocuklarımıza Kur'an öğreten Kur'an öğretmenlerimiz, İslam adına yazı yazan yazarlarımız, onlar asla bir memur olamazlar. Sıradan bir vatandaş olamazlar. Onlar kendilerini her türlü vatandaşlık hakkını kullanabilen, İslam için de yazan, ezan vakti gelince de ezan okuyan sıradan kimseler görme hakkına sahip değildirler. Zira bir durumun vekili, bir makamın vekili o makam ve durumun hassasiyetine sahip olan kimse olur.

Nasıl biz bir şarapçıyı, alkolik bir insanı caminin mihrabında imam olarak görmek istemeyiz, tutmayız. Neden? Çünkü alkol bizim gözümüzde en uç noktada bir yanlıştır, kötülüktür. Fısktır, fücürdür. Onunla bağlantısı olan mihrabımızda görmeyiz. Bu kaba bir ölçü. Bunu çocuk ta anlar. Kâfir de anlar. Hiç namaz kılmayan biri de oraya o imamı yakıştırmaz zaten.

Ama bir de namaz kılma düzeyinde imanı olan bir müminin idrak etmesi gereken ince ölçüler de var. Hassas ayarlar da var.

Ahlak bozukluğu olan biri de Rasulullah'ın vekili olarak mihraba geçmemelidir. Fasıklık sayılacak haramları işleyen birisi de Rasulullah'ın vekili olma cüreti göstermemelidir. Bir defa, iki defa bile olsa yalan konuşan, Rasulullah'ın Kur'an'ını öğreten öğretmen olmamalıdır. Buna cüret etmemelidir.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem sünnetlerine karşı gevşek davranan, sakalından bıyığa kadar, kılık kıyafetine kadar, misvağından filan sünnetine kadar, öğlenin son sünnetine varıncaya kadar sünnet konusunda hassasiyeti olmayan birisi, Rasulullah'a inen Kur'an'ı onun vekili olarak nasıl öğretme cesareti olabilir?

Hoca, memur demek değildir. Vekil demektir. O bunu idrak edemiyorsa asıl afet burada zaten. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bütün insanlığın ahiretini kurtarmak, dünyasını kurtarmak için mihraba geçti. Bunun için Uhud meydanına çıktı. Onun vekili olan, onun minberine çıkıp Cuma hutbesi okuyan birisi, aybaşını beklemek için, aybaşında bankadan ücretini almak için o minbere nasıl çıkar? Bu ne büyük bir çelişkidir.

Birisi bütün insanlığı kurtarmak için minbere çıkıp; "Ey insanlar! Size ahireti anlatmak için geldim. Sizi kurtarmak için geldim." dedi. O minbere dünyanın herhangi bir yerinde başka bir Müslüman, o minberin ilk sahibi olan Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin vekili olarak çıkıp, çoluk çocuğunu kurtarmak, aybaşını kurtarmak için konuşma yaparsa bu asılla vekil arasındaki çelişki değil midir?

İşte bu çelişkiden dolayı namazlardan zevk alamıyoruz. Bu çelişkiden dolayı çocuklarımız Kur'an okuduğu halde, hafız oldukları halde Kur'an'dan lezzet alamıyoruz.

Bunun için kardeşler,

Din adamı yetiştirmek, camilere imam yetiştirmek, çocuklarımıza Kur'an öğretecek muallimler yetiştirmek sadece onların hafız olmasını sağlamak, Arapça bilmelerini sağlamaktan ibaret değildir. Güzel sesli olup Kur'an okumalarını, camilerde, mevlitlerde, cenazelerde Kur'an okumalarını sağlamaktan ibaret değildir. Bunlar çok önemli şeyler değil.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin Medine'nin uzak kesimlerine tayin ettiği imamlar, Taif'e tayin ettiği imam yirmi ayetten fazla bilmiyordu Kur'an'dan. Yedi ayetini Fatih suresi say. Yedi sekiz ayetini de Fil suresi, Kureş suresi say. Üç sure biliyorlardı Kur'an'dan, imam tayin edildiler. Ama o yirmi ayetten fazla bilmeyen, dokuz yaşında, on yaşında daha imam olarak tayin edilmiş çocuklar şehirleri, kitleleri, köyleri, kasabaları imanla şereflendirip Rasulullah'ın önüne mücahit olarak getirdiler.

Musab bin Umeyr radiyallahu anh Medine'ye imam tayin edildiği zaman kırk yaşını da bulmamıştı. Delikanlılık günlerinde imam tayin edildi. Kur'an'ın üçte biri bile inmemişti henüz. Namaz bile henüz tatbik edilmeye başlanmamıştı. Ama Medine'de İslam medeniyetini kurup Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem avuçlarına koydu.

İmamlık; hafızlık meselesi değil, arapça bilmek, güzel ses sahibi olmak meselesi değil. Hele hele mevlit okumak meselesi değildir. İmamlık, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize vekâlet meselesidir.

Nasıl insanlar Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in nur fışkıran gözlerine bakıp o gözlerde cenneti gördüler, o gözlerde cehennemi gördüler. O'nun mübarek lisanından akan sözleri bal gibi yaladılar. O makamda duran insanlar, o mihrapta namaz kırdıranlar, o minberde konuşma yapanlar, onun namına kitap yazanlar, konferanslar verenler gözlerinden cennet ve cehennem okunan kimseler olmalıdırlar. Hocalık budur. Hocalığın hakkı budur.

Bunun dışında sadece çoluk çocuğunu geçindirmek için, daha kaliteli bir memurluk bulamadığı için o makama geçenler gaspçdırlar. Onlar her ne kadar devletten maaşlarını alıyorlarsa da ALLAH'tan ne alacakları karışık bir iştir. Ne alabilirler ALLAH'tan?

Kardeşler,

Mihrap, Rasulullah'ın aleyhissalatü vesselam. Minber onun. Kur'an onun. Şeriat onun. Din onun. Her şey onun. Onun vekili, onun Kur'an'ını okuyacak, onun namazını kırdıracak, onun hutbelerini okuyacak, maaşını aldığı kimseye de itaat edecek. Bu olmaz.

Kur'an ALLAH'ın. Minber ALLAH'ın. Sen itaatini maaş verene yapıyorsun. Böyle bir şey gülünç olur. Melekleri güldürürüz. Şeytanı sevindiririz.

Bunun için biz Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in peygamberliği dışındaki din temsil eden kişisel karakterlerini, şahsi yapısını imamlarımızda arıyor olmamız lazım.

Bir ramazanı şerif gününde, bir Cuma namazında veya bir sabah namazında daha büyük camiye değil, Rasulullah'ın karakterine aleyhissalatü vesselam daha çok benzeyen imamı aramak zorundayız.

İmamlar, mevlitlerde daha çok revaç bulan, seslerinden dolayı insanların onu aradığını bildikleri için konservatuvar mezunu olmaya çalışıyorlar. Çünkü konservatuvar mezunu olan, sesini konserve yapabilenler daha revaç buluyorlar. O, öbür şehirlerden de mevlitlere, Kur'an okumalara çağrılır diye düşünüyorlar.

İmamlık artistliğe, aktörlüğe dönüştürüldü. Neden? Çünkü Müslümanlar güzel sesliyi arıyorlar. Daha yakışıklıyı arıyorlar. Film çevirecek gibi, film için senaryo kurar gibi namaz için senaryo kuruyorlar.

İmamlar da bilseler ki daha takva olan, sünneti daha çok yaşayan imamlar arıyor, Müslümanlar öyle olan imama ilgi gösteriyorlar, öbür türlü olan imamı sigara içer çocuğuna kötü örnek olur diye evine ziyafete bile çağırıyor Müslümanlar, böyle bilseler onlar da en azından utanırlar sigara içmeye. Caminin kapısında sigara söndürmeye hayâ ederler.

Bir imam düşününüz kardeşler, bir vaiz düşünün. Bir Müslümanların zekâtlarıyla, sadakalarıyla, burslarıyla okuyup hadis profesörü, tefsir profesörü olmuş bir Müslüman düşününüz. Bir sebeple Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin konuşulacağı bir toplantıya hatip olarak geliyor. Kürsüye çıkıyor, bir saat, iki saat konuşuyor. Rasulullah'ı anlatıyor, ne hamdele ile başlıyor ne de bir defa sallallahu aleyhi ve sellem diyor. Ama peygamberi anlatıyor(!)

Bu çelişki nerden kaynaklandı? Bu bir ticaretteki arz-talep meselesi gibi. Müslümanlar takva olanı aramıyorlar. Heyecanlı konuşanı arıyorlar. Ağlatanı, coşturmanı arıyorlar. O da ağlıyor, coşturuyor. Takva bu değil.

Kardeşler,

Biz mihrabımızda, çocuklarımızın önünde duran öğretmenimizde, bize dinimizi anlatan, bize ahiretimizi anlatan, şeriatımızı öğreten konuşmacılarda, yazarlarda Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin kişisel karakterlerinden görmek isteriz.

Elbette bütün Müslümanlar toplansak onun ne tırnağı ederiz, ne de tüyünden bir parça ederiz. Elbette etmeyiz. Elbette onun gibi olamayız. Ama onu taklit etme gayreti içerisinde olmak zorundayız. Onun kıldığı namazı kılamıyoruz. Onun huşuna, onun zühdüne ulaşamıyoruz. Ama hiç olmasın yapabildiğimiz kadarını yapalım diye hayret içerisinde oluyoruz. Ahlakında, öğretmenlik karakterinde de aynı gayret içerisinde olmalıyız.

Kardeşler,

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem çok iyi bir öğretmendi. Çok iyi bir eğitmendi. Öğretmenlik yönü de sürekli ağır basıyordu.

İbn Mace'nin rivayet ettiği bir hadisi şerifte buyuruluyor ki: Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir gün evinden çıktı. Evi bildiğiniz gibi Mescidi Nebi'ye bitişikti. Evinden çıktı mescide geliyordu. Baktı ki bir grup sahabe oturmuşlar, kibleye dönmüşler. Kur'an okuyorlar, ibadet edip dua ediyorlar. Başka bir grup sahabe; mescidin başka bir köşesine geçmiş bir kısmı yeni duyduğu ayetleri öğreniyor. Ondan sonra o duyduğu ayetleri daha yeni Müslüman olanlara gidip öğretiyorlar. Canlı öğretmen. Beş dakika önce bir ayet öğreniyor. Onu öğrenince gidiyor "Ben sana şu ayeti öğreteyim." diyor.

Bir grup namaz kılıyorlar, dua ediyorlar, Kur'an okuyorlar mescidin bir köşesinde. Öbür grup ta öğreniyor, öğretiyor. Öğreniyor, öğretiyor. Canlı bir öğretmenlik merkezi kurmuşlar.

Uzaktan iki grubu da seyredip birinci grup için buyurmuş ki "Bunlar dua edip, namaz kılıp, Kur'an okuyorlar. ALLAH'a el açıyorlar. Dilerse verecek, dilemezse vermeyecek ALLAH (c.c.). Bunların durumu böyle. Bunlar da öğreniyorlar, öğretiyorlar. Ben öğretmen olarak gönderildim, onların yanına oturayım" buyurmuş.

Rasulullah'ın (aleyhissalatü vesselam) mihrabına geçen, minberine çıkan, onun Kur'an'ına tefsir yazan öğretmen karakterini kullanacak. İmam camiye on dakika önce gelecek, orada oturan birin salavat getirmeyi öğretecek. Yanlış okuduğu bir sureyi öğretecek. Önüne çocuk gelince bir daha saatine bakmayacak.

İmam, öğretmendir Rasulullah'ın vekiliyse aleyhissalatü vesselam. Orda Kur'an okuyan, dua eden, zikir yapanların yanına oturmadı, öğrenen-öğreten grubun yanına oturdu. Çünkü karakteri öğretme üzerine kurulu. Bu öğretmenliği de yürekleri fethedecek nitelikteydi. Eline kılıç alarak kimseye bir şey öğretmedi. Hiç kimseyi tehdit ederek öğretmedi.

Muaviye bin Hakem isimli sahabe yeni Müslüman olmuş. İşte dinden bir miktar bir şeyler öğrenmiş. Mescitte namaza gelmiş. Namazda sahabeden biri hapsirmiş. Bu da o gün öğrenmiş ki hapsirani Müslümana yerhamukellah denir. Farz namazda bir Müslüman hapsirmiş bu da dönüp ona yerhamukellah demiş. Sünnet mi? Sünnet. Ama namazda değil. Bu dün Müslüman olmuş, bu kadar öğrenmiş.

Ashabi Kiram namazdan sonra, farzdan sonra dönüp buna "Ne yaptın sen. Nasıl böyle yaparsın! Namazda konuştun sen. Sünnet ama namazda değil bu sünnet." diye gözleriyle boğmaya çalışmışlar. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem orada olduğu için azarlamıyorlar ama gözleri ok gibi onun üzerine yığılmış. Bu da diyor ki, -Müslim'de rivayet edilen bir hadisi şerifi naklediyorum- bu da diyor ki "Ya içimden dedim kahrolası adamlar! Ne uğraşıyorsunuz benimle? Ne yaptım ben? Yanlış bir iş mi yaptım?" Diye içinden bu da kederlenmiş.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem meseleyi görmüş. Bakmış ki bu Müslüman doğru zannederek bir iş yaptı. Yanlış bu. Çok ağır hata. Namazda konuştu. Öbür Müslümanlar da buna baskı yapıyorlar. Gözleriyle bunu protesto ediyorlar, namazımızda konuştun diye. Telefonu çalsa bir şey demezlerdi (!) bando gibi telefon bandır gümbür müzik çalıyor, telefonu çalıyor Müslümanın. Ona bir şey demezlerdi. Çünkü çağdaş bir ihtiyaç telefon(!) Bu Müslüman dün sünnet olarak öğrendiği bir işi, yerhamukellah dediği için Ashabi Kiram onu protesto etmişler. Burada bir incelik var tabi.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem pozisyonun kritik olduğunu görünce çağırmış. "Muaviye buraya gel" demiş. "Bak demiş bu namaz sadece ALLAH'ı teşbih etmek içindir. Dünya kelamına ait bir şey konuşulmaz bu namazda" demiş.

Bu şimdi yüzlerce sahabinin onu böyle protesto ettiği, gözleriyle ezmeye çalıştığı bir pozisyonda bir annenin çocuğuna emzik takmadaki merhameti gibi merhametli cümleler duymuş. Sahabe diyor ki "Rabbime yemin olsun diyor, o merhametli sözleri anamdan da duymamıştım ben" diyor. En azından diyebilirdi ki sen ne yapıyorsun. Cebrail'in de bizi izlediği bir namazda nasıl konuştun sen. Öyle değil. Tatlı bir şekilde meselenin aslını öğretmiş.

Şimdi, mihraplarımızda bulunanlar, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin vekilleri bu merhameti insanlara kullanmalıdırlar. Onlar Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şefkatli yönünü insanlara yansıtmalıdırlar. Tıpkı bu sahabinin unutulmaz bir hatıra olarak bize bunu naklettiği gibi. Başından geçen bu olayı Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in örneği olarak anlatıyor. ALLAH (c.c.) ondan razı olsun.

Kardeşler,

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in öğretmenlik yönü ALLAH'ın verdiği peygamberlik görevinden bize yansıyan en ağırlıklı bir bölümdür. Onun vekilleri âlimler, hocalar, hoca efendiler, hatipler, yazarlar, konuşmacılar bu yönüne dikkat ederek onun vekili olmalıdırlar.

Eğer bir insan hiç dikkat etmediği halde sadece memurluk standartlarına haiz olduğu için Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem mihrabına geçip otuz sene, emekli oluncaya kadar o vebali taşıyorsa onun aklından şüphe edilir. Böyle bir karakter sıkıntısı olan, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem karakterlerinden bulundurmayan birisinin bir mihrapta imam olması için, bir medresede Kur'an öğretmesi için, kart yazıp "bu iyi delikanlıdır, bunu göreve alın" diye aracı olanlar kıyamet günü neye aracı olduklarının hesabına hazır olmalıdırlar.

Kardeşler,

Beş özellik Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin öğretmen karakterini yansıtır. Beş özellikten söz edeceğiz. Bu beş özelliği bulundurmayan mihraba geçmesin. Eline Mushaf alıp çocuklara Kur'an öğretmesin. Minbere çıkıp "Ey insanlar!" demesin. Bizim toplantılarımıza gelip peygamber adına konuşmasın. Beş özellik çok önemli.

Birinci özellik, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem insan vasfının en üstününe haizdi. Mükemmel bir insandı her şeyden önce. Despot değildi. Merhameti doruğa çıkmıştı. İnsandı. Dolayısıyla mihrapta ALLAH Teâlâ ile baş başa kaldığı anda bile çocukları düşündü. Kadınları düşündü.

Normal yatsı namazında bir, bir buçuk sayfa kadar zammı sure okuduğu halde namazlarda, bir gün İhlas Süresini okuyarak rükûa gitti. Ashabı kiram da zannettiler ki çok acil bir vakia oldu. Öyle ya, her gün bir sayfa okuyordu, İhlas Suresini okudu, bir satır. On beş satır okuyordu, bir satır okudu. Namazdan sonra dediler ki "Ya Rasulellah! Çok endişelendik. Bir sıkıntınız mı oldu? Adet değildi. Kısaltmazdınız bu kadar." "Yok. Bir şey olmadı ama tam namaza başladım arkada bir çocuk ağladı. Düşündüm ki şimdi onun annesi de namazdadır. O çocuk ağlayınca annesi endişe edecek çocuk niye ağladı diye. Namazı da bozamayacağı için o kadının kalbi rahatsız olacak. Onu üzmemek için kısa kestim namazı." buyurmuş.

İnsanlık bu! İnsandı. Hangi örneğini alırsanız Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin insanlı yönü doruktur. Hiçbir zaman çubuklu bulunmadı. Kırbacı Rasulullah olmadı hiçbir zaman. Kâfirlere bile insanî davrandı.

Dolayısıyla mihraba geçen, eline Mushaf alıp oku talimatını uygulayan birisi, hoca çok kaliteli insan olacak. İmam olduğundan beri üç sene geçmiş hâlâ iki yüz kilometre ötedeki annesini ziyaret etmemiş. İzinlerinde arkadaşlarıyla tatile gidiyor. Bunun insanlık yönü yok. Bundan imam olmaz. Bundan hoca olmaz. Her hâlükârda insanlık neye diyorsak Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemde o tamdı. Vekilleri de onu kopya etmek zorundadırlar.

Kardeşler,

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem öğretmenliğinin ikinci temel önemli özelliği kapsamlılığıdır. Bir ihtiyarla ihtiyar gibi oturdu. Çocuklarla da çocuk gibi oturdu. Çocukların anlayacağı gibi konuştu. İhtiyarların anlayacağı gibi konuştu. Onun önünde zenginler oturdular, zenginlerden biri zannettiler. Fakirler oturdular, tam fakir biri gördüler onu. Dünyalık bir şey konuşulacağı zaman kararlara imza attı. Ahiret konuşulurken zaten söz sahibi idi. Valla biz bu işten anlamayız demedi.

Hem imamsın, hem oruçla ilgili bir mesele sorulunca "Valla biz sadece namaz kıldırıyoruz. Anlamayız biz bu işten. Müftülüğe git" demeyeceksin. O mihrabın hakkını vereceksin sen!

Sen nasıl Müslümanların önüne geçersin Rasulullah'ın vekili olursun da iğne orucu bozar mı bozmaz mı bunu bile müftülüğe havale ediyorsun. Tabi sen, yirmi beş sene olmuş imam olalı, mezun olmadan önce imtihanında okuduğun son kitapla kalmışsın. Okumak yok, kültürünü yenilemek yok. Orda mevlit töreni, burada hatim töreni, burada bahşiş, burada behşiş devam! Hayat öyle devam ediyor. Elbette iğne orucu bozar mı bozmaz mı bilmezsin. Bu meseleler yeni meseleler. Sen de yenilerini oku. Fıkıh bilemeyenden imam olur mu?

Müslüman kapsamlı insandır. Çocuk okutabiliyor, yaşlıları okutamıyor. Olmaz. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem yetmiş yaşında insanlara Kur'an öğretti. Yedi yaşında çocuğa da öğretti. Vekilisin. Yapacaksın. E biz kim o kim? Çek git, anlarınız senin kim olduğunu. Çek git! Biz de biliriz ki mihraplarda insanımız kalmadı. Çocuklarımıza Kur'an öğretecek kimsemiz kalmadı. Biz de başımızın çaresine bakarız Müslümanlar olarak.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem dünyasını, ahiretini, zenginliği, fakirliği, kadınları, erkekleri her şeyi kapsayan bir önderdi. Eğitiminde dışarda kalan kimse olmadı. "Kadınlar için özel hoca tutun, ben onlara konuşamam, utanırım kadınlardan." demedi. Kadınlar "Ya Rasulellah! Bize özel bir ders yapmayacak mısın" deyince "tamam hazır olun. Çarşamba günü size ders yapacağım." dedi. "Salı günü gelin." dedi. Çocukları topladı, onlara ders yaptı. Bizim beyefendi ihtiyarları beğenmez, çocukları beğenmez, kadınlardan korkar. E sen kimin vekilisin? Karakter farkıyla vekâlet olmaz.

Üçüncü özelliği Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin, onun öğretmenliğinde, hayatında denge vardı. Ahiretini, dünyasına ezdirmemi. Dünyayı da saçıp savurmadı. İbadet yapacağım diye asla dünyalığından vaz geçmedi. Meydanlarda cihat etti. Ama cihat meydanlarında teheccüde kalktı. Denge!

Ailemle ilgileneceğim diye ashabinı ihmal etmedi. Ashabı ile ilgilenirken ailesinde arıza ortaya çıkmadı. Vefat ettiğinde dokuz hanımı vardı. Hiçbir hanımı "Bana eziyet etti." diye bir iddiada bulunmadı. "Bizi aç bıraktı" demedi.

Onun elinde ashabin yetimleri de alacak bir şey buldular, ailesi de buldu. Ne gece ibadetinden dolayı işlerinde bir aksama oldu. Ne de "Kardeşim biz kadın idare ediyoruz. Ara sıra toplantılara geç gelelim." dedi. Hiçbir toplantıya da geç gitmedi. Çünkü aile ile ilgili yerde aile standartlarında kaldı. Ashabı ile ilgili bulunan yerde de Ashab standardında kaldı. Nerde ne gerekiyorsa onu yaptı.

İşte bu bir karakterdir. Bir görevi, öbür göreve ezdirmeme karakteridir. Hastalığında da bu görevini ihmal etmedi, sağlığında sıhhatinde de.

Bizim imamımız kazara çocuğu hafif ateşlense onu dispansere götürme numarasıyla üç gün izin alır. Eğer iki tane çocuğa elif cüzü okutacaksa orda, bitti o çocukların işi artık. Bunun çocuğu hastalandı ya.

Çocuğu ihmal etmesi gerekmiyor elbette. Ama senin Peygamberin de hastalandı. Yataklarda yattığı oldu. Ne evinde bir gerileme oldu, ne cemaat hizmetinde bir gerileme oldu. Mihrapta aksama olmadı. Denge şart.

Dünyayı kahredip ahireti yükselteceğim taktiği de yanlış, dünya elimizde olsun diye ahireti kaybetme taktiği de yanlış. Namaz kıldırıldı, namazın arkasından çarşığı kontrole çıktı.

Şimdi o peygamberdi. Bu işi onun için başardı. Ashabı da başardılar. Peygamber değildi ashabi. Onun mihrabına sonradan geçenler bu işi becerdiler. Sadece o yapsa da Ebubekir, Ömer radiyallahu anhuma bu işi yapamamış olsalardı diyecektik ki biz "O peygamber olduğu için bu işi yaptı."

Kur'an ne diyor? "De ki; ben de sizin gibi bir insanım." Melek değildi. Yani ashabi kiram yapamamış olsa bile, onun yapması örnek olarak bize yeter. Çünkü ALLAH (c.c.) onu örnek olarak gönderdi. Yapabiliriz diye onu bize örnek verdi.

Kardeşler,

Dördüncü hedefi Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem dördüncü karakteri, öğretmen olarak önümüze çıkan dördüncü karakteri, hedef büyüklüğüdür. Hiçbir zaman maaş derdi olmadı onun. Günlük düşünmedi. Siyasi düşünmedi. Ekonomik düşünmedi. Sosyal şartlardan etkilenmedi hiç.

Nasıl bunu ortaya çıkarıyoruz? Hedefinde görüyoruz. Aç kaldığı zaman biraz da ticaret yapalım demedi. Boğazına kadar ölümle karşılaştığı anlarda amcası "Biraz kenara çekil! Gözden kaybol. Havalar dinsin sonra çıkarız ortaya." anlamında ona ricada bulununca ne cevap vermişti? "Hayır amca! Güneş'i sağ elime, Ay'ı sol elime koysalar ölürüm de bu davamdan vaz geçmem!" dedi.

Müslümanların ayete, hadise en çok muhtaç olduğu zamanlarda ortam kritik diye hutbeyi bile uyduruk cümlelerle geçiştiren nasıl Rasulullah'ın vekili olur? Güneş ve Ay benzetmesiyle maaş aynı şey mi? Maaşından olur korkusuyla çocuk okutmayan, ben bu camide senden iki saat Kur'an okuyayım diyen birisine "git müftülükten izin al gel" diyen, güneşi ve ayı iki elinde tutmaya bile razı olmayan bir peygamberin vekili olarak mihrapta durmalı mı? Hayır.

Hedefi büyük insandan imam olur. ALLAH'ı düşünecek. Onun sayesinde namaza başlayan, onun eliyle Kur'an öğrenen, onun eliyle alkole veda eden, onun eliyle sulh olup düzelen aileleri düşünüp, onlardan elde edeceği sevapları düşünüp, heyecanla ALLAH'a davet eden insandan imam olur.

Maaşını hatta maaşını da değil o camiden başka camiye sürülme ihtimalini bile ALLAH'ın kitabına hizmete engel olarak kullanan birisi bu en büyük hedeflerin sahibi olan Rasulullah'ın vekili olması mümkün değil Aleyhissalatü vesselam.

Kardeşler,

Beşinci karakteri Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin, söylediklerini en iyi uygulayan birisi olmasıdır. Müslüman, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemi taklit eder. Ama onun vekilleri herkesten fazla taklit eder.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz yapmadığı bir şeyi insanlara söylemedi. Söylediği hiçbir şeyi de ihmal etmedi. Ne dediyse onun hayatından onun örneği görülmüştür muhakkak. Her şeye önce kendinden başladı. Kendisini kurban olarak öne koydu.

Bir hırsızlık konusunda kol kesme cezasından kurtulmak için, Kureyş'in ağalarından bir tanesinin kızına torpil yapması kendisinden rica edildi. Yani bu meşhur birisinin kızıdır, bunu görmezden gelelim diye. En sevdiği insan aracı olarak kondu ona. Mübarek yüzü kıpkırmızı oldu. Ayağa kalktı. Buyurdu ki "Siz ne yapıyorsunuz! Sizden önceki ümmetler de böyle torpilleri yaparak

helak oldular. ALLAH'a yeminim olsun kızım Fatıma hırsızlık yapsaydı şurada kolunu keserdim!" buyurdu. Yok! Önce kendinden. Bu peygamber kızı, peygamber çocuğu, peygamber akrabası yok.

Bedir'de müşrikler, "Üç delikanlı çıkarın karşımıza bakalım." dediklerinde, kurbanlık üç kişi istediklerinde ashabın delikanlılarından, vakfa yeni üye olmuş olan üç kişiyi çıkarmadı. Amcasını, yeğeni Ali'yi, akrabalarını öne çıkardı. Çıkin bakayım Ali, Hamza! Çıkin dedi. Ciğerparesi Hamza'yı öne çıkardı. Elleriyle yetiştirdiği Ali'yi önlerine çıkardı. Öyle burs sırasında önce akrabalar, taşraya hizmete sıra gelince yeni abone olmuşları dizmedi.

Cihatta hep en önde durdu. İşler kızıyıp ölümle burun burunu gelindiği zamanlarda ashabının önüne geçti, çadırına çekilmedi hiçbir zaman. Peşimden gelin dedi. Ashabı kiram kalkan gibi onun arkasına sığındılar.

Zor zamanlarda en önce hep o durdu. Fedakârlık yaptı. Cihadı anlatıp kendisi yazlığına gitmedi, cihada gitti. Teheccüdü anlatıp sonra da sabaha kadar uyumadı, teheccüde kalktı. Kur'an okumaktan söz edip, ramazanda çok Kur'an okuyun deyip kendisi başka işlerle meşgul olmadı, Kur'an'a sarıldı.

Ne dediyse yaptı. Onun içinde onu bir defa gören, düşünmedi bunu uyayım mı uymayayım mı diye. Baktı ki ne söylüyorsa onu yaşayan birisi. Anlaşıldı ki bunun dünyalık menfaati yok. Makam derdi yok, geçim derdi yok. Bu gerçekten ALLAH'ın peygamberi. Uyumlu, sözleriyle davranışlarıyla uyumlu olduğu için insanlar ondan etkilendiler.

Onun vekilleri de uyumlu olacak. ALLAH'tan korkun deyip kendisi televizyonun başına çekilmeyecek.

Kardeşler!

Namazın önemiyle ilgili saatlerce konuşma yapan bir insan sonra maç var diye o gün namaza geç gelirse o insanın sözünden kim etkilenir de namaza başlar bir daha. Sen, tuttuğun takımın maçı var diye ezanı bile geç okudun bugün. Teravihi bile hızlı hızlı kıldırдың maça yetişeceksin diye. Kimin vekilisin sen kardeşim antrenörlerin vekili misin sen?

Hocalık, memurluk değil ki. Hocalık, işçilik değil ki. Hocalık çok da akli olan bir insanın yapacağı bir iş değil kardeşler. Kimin yerinde duruyorsun sen ya! Çok iyi düşünen bir adam hocalık yapamaz. Yapılır bir iş değil çünkü. Belki çoluk çocuğunu geçindirirsin, belki çoluk çocuğun hastalanınca devletin hastanesinde onları bedava ameliyat ettirebilirsin. Hiç mi ahiret yok! Hiç mi sorulmayacak sana elli bin nüfuslu bir mahallenin tek imamıydın. Yirmi senedir buradasın sen. Elli kişiyi namaza başlatamadın. İnsanlar sapıtmışlar.

Değil öyle! Sapık insanların bulunduğu başka diyarlardaki imamlar namaza başlattılar ama. Sen niye kendini rehabiliteye almıyorsun? Neden insanlar benim sözümü dinlemiyorlar diye düşünmüyorsun? ALLAH'tan korkun diyorsun, niye korkmuyorlar? Hayye alessalah diyorsun, niye gelmiyorlar namaza? Bilal ezan okuduğu zaman hoparlör mü kullandı? Dijital bir alet mi kullandı? Kilometre öteden Bilal'in sesini kim duyurdu? Nasıl ses duyurdu da insanlar koşu koşu geldiler.

Demek ki mesele hoparlör meselesi değil. Otuz metre karelik bir caminin içinde sineğin vızıltısı bile duyuluyor, yirmi tane hoparlör ile namaz kılıyorsun. Sübhanallah! Hoca efendi sabaha

kadar namaz kıldırıyor ya sesi yoruluyor zavallının(!) Yo. Hocalık forsu olarak mikrofon takıp namaz kıldırıyor. Yani bu camide sivrisinek dolaşırken bile duyuluyor, niye saf bir namaz kıldırılmıyorsunuz bize ya. Şov yapacak.

Kardeşler,

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, nasıl kul olmamız gerektiğini gösteren örnektir. Hocalar, muallimler, Kur'an öğretenler, Kur'an'ı açıklayan, hadisleri açıklayan kitapları yazanlar onun vekilleridirler. Vekili olduğunu bilmeden yapıyorlarsa afet burada zaten. Vekil olduğunu bildikleri halde dikkat etmiyorlarsa vay hallerine!

Ama bize de bir görev düşüyor. Biz peygamber seçme hakkına sahip değiliz. Bizim zamanımızın peygamberi belli, ona iman ettik elhamdülillah. Ama vekil arama hakkına sahibiz. Vekil yetiştirme hakkına da sahibiz. ALLAH (c.c.) yardımcımız olsun.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.